

Tapaaminen

Ennen kesä oli kesä ja talvi oli talvi. Tällaisen kommentin kuulemme tai luemme lähes poikkeuksetta, kun jompikumpi näistä vuodenaajoista on takanapäin. Silloin puhumme lämpimistä, aurinkoisista päivistä tai lumen runsaudesta, kireästä pakkasestakin.

Nämä pohdinnat eivät kuitenkaan olleet puheenaiheenamme, kun tapasin Karinin muutama päivä sitten. Kohtasimme toisemme ensimmäisen kerran kesällä 1957. Bussin kierrellessä viihtyisiä omakotialueita, kävin mielessäni läpi tuon päivän jättämiä muistoja. Karin oli slummisareen tehtävissä Pelastusarmeijan lasten kesäsiirtolassa ja minä Pelastusarmeijan osastossa avustajana. Ajattelin kysyä Karinilta, muistaako hän esimerkiksi uintiretkeämme, jolloin heittäydyimme hieman liian uskaliaiksi.

Nyt olimme Railin kanssa tulleet perille Karinin kotiin, palvelutalon valoisaan huoneeseen, jonka ikkunasta avautui hieno näkymä. Puut hehkuivat syksyn väreissä. Karin istui pyörätuolissa. Jalat eivät enää kannattele häntä. Vaikeammaksi tilanteen tekee se että kuulo on täysin poissa. Ainoa tapa yhteyden saamiseen on kirjoittaa asia joko paperille tai käteväälle pienelle taululle, josta tekstin saa pyyhkäisemällä pois. Tervehdimme Karinia. Raili otti esille tuliaisensa, rasian pensasmustikoita. Vuorotellen he ottivat marjoja suuhunsa, minullekin tarjottiin. Katselin silmät kyynelissä tuota vaatimatonta, mutta hyvin tärkeää elettä. Sanoja ei kaivattu. Lähellä oli ystävä joka antoi ja jakoi, ei vain tuomisensa, vaan myös kaikkein tärkeimmän: läsnäolonsa.

Siinä ystävämme istui omassa hiljaisessa maailmassaan, täysin toisten kirjoittamien sanojen varassa. Raili kirjoitti: Onko kaikki hyvin, vastaus oli: hyvin. Tai kysymykseen Mitä sinä teet päivisin? , hän sanoi hetken harkinnan jälkeen: minä vaan olen. Sukankudin oli pöydällä, mutta ei hän jaksa enää neuloa. Sitten tuli minun vuoroni. Otin taulun ja kynän, yritin kirjoittaa asiani mahdollisimman helposti luettavilla kirjaimilla ja keskitetysti. Kysyin: Muistatko, että tulin tapaamaan sinua kesäsiirtolaan? Karin vastasi selkeällä äänellä : En muista. Tuosta päivästä on kulunut yli kuusikymmentä vuotta, mutta minä vain jatkoin: Menimme uimarantaan, hyppäsimme uimakopin katolta ja teimme pitkän uintilenkin. Karinin vastaus palautti minut reaaliaikaan. Hän katsoi minua ja sanoi: En minä käy enää uimassa!

Kuulin hänen vastauksessaan jotakin paljon enemmän kuin vain nuo viisi sanaa. Hänen katseensa tuntui sanovan: Tämä hetki on tärkeämpi kuin kahden nuoren yhteiset kokemukset vuosikymmenten takaa.

Ennen kuin lähdimme, Raili sanoi: Siunataan vielä. Laskimme kätemme Karinin pään päälle ja luimme Herran siunauksen. Karin ei kuullut sanoja, mutta tiesi mitä tapahtui.

Kävijöitä on vähän, mutta luotan siihen, että Herra kääntää lempeät kasvonsa Karinin puoleen ja on lähellä hänen hiljaisessa maailmassaan. Tämän aamun hartaudessa kuulin tutun Taize-laulun: *Yön synkkyys ei ole yötä Sinulle. Yö loistaa kirkkauttasi, Herra.* Sanoissa kaikuu Jumalan salattu voima, joka lohduttaa meitä silloinkin, kun emme jaksakaan muuta kuin ”vaan olla”.